

нитѣ въ лодкитѣ турски войски. Военнитѣ кораби не можаха да ги защитятъ. Като се убѣдиха най-сетнѣ неприятелитѣ, че е невъзможно да изкаратъ всичката си войска на сушата, бързо се прибиратъ на корабитѣ си и отплуватъ далечъ въ морето, да не могатъ да ги стигнатъ българскитѣ топове. Въ бързината си турцитѣ оставиха до брѣга единъ дървенъ мостъ, десетина хубаво оковани съ алюминии лодки, многобройни трупове, раници и пушки.

Нападението на турцитѣ и откъмъ Булаиръ не сполучи. Въодушевени отъ думитѣ на ходжитѣ, тѣ като орлякъ жерави или като голѣма сганъ налетѣха върху нашитѣ вериги съ цѣлъ непрѣмѣнно да ги разкъсатъ. Ала това тѣ не сполучиха. Нашитѣ ги посрѣщнаха съ такъвъ грѣмъ и градъ отъ куршуми, картечи, шрапнели и гранати, щото чернитѣ турски орляци веднага орѣдѣха, отслабиха и се разбѣгаха, като оставиха на бойното поле 5000 души убити. Отъ страхъ тѣ дори не ги прибраха да ги заровятъ, ами това бѣха принудени да направятъ нашитѣ войници. Българитѣ погребяха много трупове, но останаха такива още къмъ турскитѣ позиции, дѣто се чернѣеха дълго врѣме.

И тъй, булаирската битка излѣзе пакъ въ полза на храбрата българска войска. Около Чаталджа сжщо станаха боеве, ала не толкова голѣми. Българитѣ бѣха зели добри позиции, укрѣпиха се на тѣхъ и чакаха турцитѣ да излѣзатъ отъ своитѣ укрѣпени чукари, да минатъ рѣката Кара-су и да приближатъ до нашитѣ. Но тѣ, напарени, не направиха това. Пращаха малки части колкото да опитатъ, дѣ и какъ сж българскитѣ сили. Една орда башибозуци, дошла отъ Азия и Цариградъ, поиска да си опита касметя. Тя гордо излѣзе и потегли къмъ българ-